

ȚUPA-ȚUP și prietenii săi

de Irimie Străuț

ȚUPA-ȚUP, un iepuraș mic și neastâmpărat, cu urechea dreaptă ciulită și cu stânga pleoștită, se întorcea de la școală cu ghiozdanul sub subțioară... Trecând printr-o pădure de brazi deasă pe unde-i umbra mai deasă, găsi o frunză lată de brusture, de un verde fără cusur... Și zise văzând frunza cea mare :— Asta o să mă apere de soare, când o să ies din desiș, în larg, la luminiș...

Și rupse brusturele, făcându-și din el umbrelă...

Ajuns în luminiș, își scoase tocul de scris, un toc mic-mititel, frumos-frumușel, cioplit din os, la un capăt ros, și începu să scrie, ca pe hârtie, pe noua-i umbrelă : „Pe mine mă cheamă Țupa-Țup, și de la școală acasă mă duc”...

Dar nu apucă să scrie mai mult, că dinspre pădure auzi, depărtat, răzbătând până la el un lătrat. Țupa-țup sări în picioare, sperindu-se foarte tare, și atât se speriasă, că acum își avea ciulită și urechea cea pleoștită...

„Unde să mă duc, încotro s-o apuc ?” își spuse Țupa-țup, știind că cel ce a lătrat e un dulău, care dacă-1 va prinde îl va mușca foarte rău...

Și fără a mai sta la îndoială o tuli din luminiș. Trecu văi și dealuri, sări prăpăstioase maluri, goni prin păduri de fagi și poiene largi și nu se opri până ce lătratul nu-1 mai auzi.

Apoi, obosit, sub un bătrân fag s-a oprit și, căutându-și tocul în ghiozdan, nu-1 mai află. Văzînd aceasta, Țupa-țup se întrista, fiindcă tocul pierdut era un toc atât de frumușel, că nu se mai afla altul ca el.

O ciocănitore, îmbrăcată în haine de sărbătoare, cu pardesiu negru, șorț roșu și bluză albă, îl văzu :

—Țupa-țup, de ce ești trist ?

—Cum să nu fiu, sughiță el într-un târziu, pleoștindu-și și urechea ciulită... Am avut un toc mic-mititel, frumos-frumușel, cioplit din os, la un capăt ros, pe care, după ce-am scris pe-o foaie de brusture, nu l-am mai văzut, fiindcă l-am pierdut, fugind de un dulău mare și rău.

—Liniștește-te, îi spuse ciocănitorea, eu o să pornesc la drum să te-ajut să-1 cauți, uite, chiar acum...

Și ciocănitorea începu să bată la ușile căsuțelor găzelor de sub scoarța fagului, întrebându-le :

— Toc-toc-toc ! Găzelor, n-ați găsit un toc ?...

Dar găzele, răutăcioase, nu voriră să-i răspundă, fugind din calea păsării, să se ascundă.

Atunci, ciocănitorea trecu la alt copac, să întrebe un gândac, dar și acesta se arătă la fel de răutăcios, ferindu-se din calea ei, fără să-i dea un răspuns frumos... Și tot așa, din copac în copac, c-o hărnicie fără leac, până în ziua de azi caută tocul pierdut de iepuraș, întrebând, la ușile găzelor, fără a ști că de atunci Țupa-țup și-a aflat tocul, și uite cum...

După plecarea ciocănitorei se ivi plin de fală vărul lui Țupa-țup, Laudă-goală. Acesta era un iepure cam într-o ureche, căruia nu-i plăcea să învețe, vânturînd lumea fără rost, parcă prins de streche... Avea o pușcă pe care-o purta cu atîta fereală, într-un fel de sac lunguiet, de piele, de ziceai că mușcă... Deodată își văzu vărul...

— Ei, Țupa-țup, de unde-ai răsărit ? Ce bine că te-am întâlnit... Uite-aici, ce pușcă grozavă am, o să fac praf cu ea orice dușman ! Eee... dar ce ți s-au pleoștit așa urechile ?

—Cum să nu mi se pleoștească, vărușane, dacă am avut un toc fără seamăn și l-am prăpădit în vreme ce eram fugărit de-un dulău foarte rău.

—Dacă ești necăjit numai de asta, iacă-ți dau tocul meu și... basta !

Spunând așa, Laudă-goală își desprinsese de după cap tocul de piele în care-și ținea pușca și-1 întinse.

— Nu, n-am trebuință de un astfel de toc... Tocul meu era un toc de scris, mic-mititel, frumos-frumușel, cioplit din os, la un capăt ros, fără de care, dragă Laudă-goală nu mai pot merge la școală...

— Dacă-i așa, spune Laudă-goală, eu o să zbor ca vântul, răscolind Pămîntul, și fără tocul tău n-o să mă-n-torc, pe cuvîntul meu.

Și aceasta spunând, vărul lui Țupa-țup își luă picioarele la spinare pierzîndu-se curînd în zare.

Dar nici Laudă-goală, oricât colindă, tocul pierdut nu-1 mai află.

Se-ntîmplă atunci să ajungă-n preajma lui Țupa-țup, Doru-căprioru, meșter pantofar și veșnic hoinar. Era îmbrăcat într-un costum negru-roșcat, cu o cravată albă abia zărită și pantofi cu fața frumos lustruită.

— De ce ești înnegurat, codiță alburie ?

— Spune-mi, altul de-ar fi în locul meu cum ar putea să fie ? ! Căci mi-am pierdut tocul...

— Tocul de la pantof ? Asta ți-i focul ? Nu-i bai ! Cât ai zice toc, îți bat altu-n loc...

— Nu, nu pe acela l-am pierdut, ci tocul cu care îmi scriu temele... Un toc mic-mititel, frumos-frumușel cum nu se mai află altul ca el...

— Eee... Dacă-i așa... nu știu cum te-aș putea ajuta... Dar să dau fuga pentru a-1 căuta...

Și fără a mai aștepta, el zvâcni săgeată, din arc aruncată. Dar oricât umblă, nici căpriorul tocul nu-1 află.

Ajuns într-o poiană luminoasă, prin iarbă groasă, îi sări în față un cosaș, frate cu un greier viorist primaș. El nu auzi prea clar despre ce toc era vorba, că și sări cu gura :

— Am și eu un tioc, tiocul în care-mi țin cutea, gresia, cu care-mi ascut coasa, poate de un astfel de tioc ai trebuință.

— Nici vorbă, dragă cosașule, nu de tioc am nevoie, ci de un toc, tocul meu de scris, despre care și celorlalți le-am zis...

— Aha, e vorba de un toc, nu de-un tioc, și asta-i altă treabă, mă rog... Dar colo rățuștele lângă lac, vezi ce fac ?

Trei boboci de rață întindeau niște albituri pe o ață. Auzind de cele pățite de iepure se întoarseră spre el, făcându-i semne :

—De un toc vorbiți ? Pe semne despre unul ca aceste tocuri de perne. Iată, noi am golit câteva de pene și le-am întins la soare... Un toc de ăsta vrei, oare ?

—L-aș primi ou bucurie, dar de alt toc mi-e trebuință mie. De tocul meu de scris, cel mic-mititel, frumos-frumușel, cioplit din os, la un capăt ros...

—Nu știm, n-am văzut astfel de tocuri prin aceste locuri.

Și în timp ce schimbau aceste vorbe între ei, trecu pe acolo un bursuc năuc, îmbrăcat într-un surtuc dungat. Văzându-l singur pe iepuraș se răsti la el :

— Ce ești așa morocănos ?

— Nu-s morocănos, sunt doar amărât, nu găsesc un toc...

— Un toc spui ca e ?... Poate-un toc de bătaie... Stai c-ai să primești unul să mă pomenști !

Și se repezi la Țupa-țup.

Dar nu ajunse a-1 lovi, fiindcă tocmai atunci se nimeri să cadă pe acolo Moș Martin, căruia i se mai spunea și Moș Labă-grea. Și chiar așa era.

— Bursuc urâcios, ce-ai cu băiețelul ăsta mic și sperios ? Nu-ți este rușine să-1 repezi când, vezi, bine, e mai slab ca tine ?

Bursucul auzi vorbele ursului și se cărăbăni cu codița între picioare, știind că ursul nu glumește cu orișicare. Iar Moș Martin Labă-grea, punând jos două rame de lemn pe care în cârcă le avea, se aplecă asupra iepurelui.

— Las' că-i arăt eu lui... Spune, băiețuș, te-ai speriat ?

— Nu ! Clătină dintr-o ureche cel întrebat și-i povesti apoi toată tărășenia cu tocul.

Labă-grea, bătrân cum era, n-auzise despre ce toc i se vorbise, așa că cercă să-1 liniștească, arătându-i ramele de lemn, groase pe care le cărase.

— Uite, chiar acuși terminai niște tocuri de uși pentru casa ce mi-o clădesc ca iarna s-o primesc... Dar din ele, cu bucurie, unul ți-1 dau ție...

— Mulțumesc, dar nu pot primi ; tocul meu era un toc de scris, un toc subțirel, mic-mititel, cioplit din os, la un capăt ros, fără de care nu mai pot merge la școală...

— Eee.. un așa toc eu nu am deloc, că la vremea mea n-am putut învăța, și apoi laba mea știi doar că e grea, nu văd cum ar ține un toc așa subțire... Dar să n-o lungim ! Eu zic să grăbim ș-amândoi de-acuma să-i dibuim urma...

— Vrei să-1 căutăm împreună ? Asta-i treabă bună, pentru care-ți mulțumesc, că mi-i frică, zău, să nu mai întâlnesc dulăul cel rău...

— Să plecăm atunci...

Dar nu făcură decât puțini pași și auziră un glas subțirel strigând :

— Căținel, stați, unde plecați, unde plecați ?

Era Rița-veverița, o colegă de școală a iepurașului. Vorbea dintre crengile frunzoase ale fagului de sub care Țupa-țup tocmai plecase.

— Nu vă mai osteniți, tocul pierdut să-1 găsiți ! Țup,. frățioare, ți-am auzit pățania de la ciocănitore, apoi într-o doară de la Laudă-goală, mi-au mai povestit și Doru-căprioru, și cosașu, și bobocii de rață, și chiar neprietenosul Bursucu-năucu... iar eu, fuga-fuga, vestea auzind am pornit colind... și cu vai, cu chiu, mai într-un târziu, prin flori și păiș, de urmă i-am dat, colo-n luminiș...

— L-ai aflat ? Să-1 văd ! spuse iepurașul... Poate nu e tocul meu de scris, ci e un toc de pușcă sau de vioară, ori un toc de pernă, ori un toc de ușă sau de fereastră, ori chiar un toc... de bătaie...

Veverița Rița coborî din fag și-i arătă tocul :

— Acesta-i, îl știu, tocul mititel, cioplit din os, și cu un capăt ros, frumos-frumușel, că nu se mai află altul ca el...

— Într-adevăr, ăsta e spuse Țupa-țup și, de bucurie, scoase din ghiozdan o foaie de hârtie, începând să scrie tot ce eu, mai sus, până acum v-am spus...